

TÔ THÙY YÊN

NHỚ CÓ LẦN TRÊN BẮC KHUYA NGHE MỘT LÃO ĐÀN HÁT

Ông lão khô quắt như thanh đước
Đàn hát mưa sinh bên Bắc đêm
Cổ vương oan khuất, tay u hồn
Miết dây, xé giọng, khóc nhân thế...
Âm bóng xưa về quanh chiếu manh
Trăng thiếp, sao mê, sông ráo gió
Buồn lan sóng nổi, tản không tan
Tiếng lên, tiếng hạ, nổi trong đục
Cổ bản đưa: Từ phu tướng đi...
Mòn mỏi, thành Nam, nghĩa sĩ tận
Kèn chiều tiếng lạ quặn trời quê

Pháp trường úng máu, khí xung uất
Ngàn ấy năm còn nghe rợn thiêng
Biệt đảo, mùa mùa gió chướng nổi
Bè thả về không tới đất liền
Bao phen nước cũ thay danh hiệu
Mưa nắng bay lần hơi hướm quen
Trăng chết đồng xa, buổi mặt pháp
Áo đạo chìm cây cỏ cấm sơn
Làng đã cháy, im lìm bất trắc...
Người nhớ người mà cũng sợ người
Trời ơi, những xác thân la liệt
Con ai, chồng ai, anh em ai?

Mùa nước nổi qua mùa nước giựt
Đốt tay nào Thân Dậu niên lai?
Em về giồng dưới, qua bùng gió
Dạ bời bời nổi sậy, niền mây...
Người còn, trời đất còn chan chứa
Ghe thương hồ khảm điệu huê tình
Sông bầy ngã, thương, còn gập lại
Muối mặn, gừng cay, trắng tóc xanh...
Chỉ cho con chỗ đời xưa sụp
Còn mới thành, con tự nhận ra
Nước chảy, đừng chờ khi xé bóng
Hối không làm việc nghĩa trôi qua...

Ông lão khô quắt như thanh đước
Cổ vương oan khuất, tay u hồn...
Tình ý theo người đi một đời
Một đời, dài hơn bốn chục năm.